

Jak jsme objeli republiku aneb 2 564 kilometrů v sedle kola

Je mi potěšením vám oznámit, že jsme objeli republiku na kolech a že jsme během objezdu dosáhli průměrné rychlosti 1,37 km denně. Je-li nebo není-li to úctyhodná rychlost, nechám na vašem posouzení, ale dovolil bych si podotknout, že jsme to dali i v těch šílených vánicích a krutých mrazech (a jako že jich za těch pět let bylo). Protože nám objezd vzal kus života (a já jsem rád), chtěl bych se za celým tímto cirkusem ohlédnout. Jakých bylo 13 etap objezdu republiky na kolech? Jakých bylo těch pět let, během kterých jsme od cedule s nápisem Kořenov postupovali ke stejné ceduli, ale ne nejkratší cestou?

Celá myšlenka se urodila v mé hlavě někdy na podzim roku 2004. Díky tomu, že jsem se s vámi velmi rychle o svůj nápad podělil, a díky tomu, že vaše bouřlivá reakce (no dobře, trochu jsem si zapřeháněl, ale bylo to více než slušné) nenechala tento nápad vychladnout, jsme se na první etapu objezdu vydali hned v dubnu následujícího roku. Všem souputníkům chci tímto poděkovat za společné zážitky v dobrém i ve zlém.

1. etapa, Kořenov – Jablonné v P., duben 2005

Začali jsme někde blízko, aby případně nebolelo, když objezd vzdáme. Na cestě mezi Jizerkou a Smědavou jsme si užili hor sněhu a ve zbytku Frýdlantského výběžku kouzlo pohledu na Jizerky z druhé strany a odlehlost příhraniční krajiny. A na závěr průjezd na nejbližší vlakovou trať přes Lužické hory skrz Dolní a následně Horní Sedlo.

Citát: „Zde se konal nějaký pochod česko-německého přátelství či co a Alena svedla opravdu lítý boj s jedním rychlochodcem. Byl rychlejší a stal se tak noční můrou celého víkendu.“

2. etapa, Jablonné v P. – Děčín, září 2005

Po popršené sobotě ve Frýdlantském výběžku a noci v Mikulášovicích, na kterou budeme dlouho vzpomínat kvůli snídani jako ze čtyřhvězdičkového hotelu, se v neděli vyčasnalo a my si mohli užít Českosaské Švýcarsko a dojezd podél Labe do Děčína za sluníčka.

Poměrně jasně se začínají definovat ta vaše pravidla. Nebudeme jezdit přes hranice. Budeme vyhledávat nejbližší zpevněnou cestu při hranicích. Přinejhorším cyklostezku. Smyčky a jednosměrky se nepočítají. A při sporu se na křižovatce hlasuje.

Citát: „Za hustého provozu kamionů projíždíme Rumburk, u cedule Děčín 22 km (cíl etapy) hrdě stáčíme říditka přesně opačným směrem a pokračujeme do hraniční obce Jiříkov.“

3. etapa, Děčín – Boží Dar (Ostrov nad Ohří), říjen 2005

Větrná etapa skrz krušné Krušné hory, ale jinak vcelku slušné podmínky pro výskyt v horách na sklonku října. Tedy, až na fakt, že jsme vyráželi z téměř nejnižšího místa v republice a poslední den vyšplhali na jeden z nejvyšších kopců, Klínovec. No aspoň jsme si potom užili dlouhý sjezd k Ohří.

Citát: „Opět musíme řešit ideologický spor, zda je přípustné, použít asfaltku vedoucí na německém břehu hraničního potoka. Bohužel docházíme k závěru,

že filozofie projektu toto neumožňuje, je tedy třeba se vydat po zelené značce, po více či méně hrubém štěrku a po více či méně znatelné cestě ale po českém břehu.“

4. etapa, Boží Dar – Cheb, květen 2006

Za historicky nejvyššího počtu cyklistů (11) jsme projeli druhou půlku Krušných hor, plnou lesů a sádrových trpaslíků. Následně Ašský výběžek s cedulemi „Cheb 5 km“ na každém kroku.

Citát: (o signálkách): „Příměstí linií při studiu nad mapou může vést ke klamu, že další postup bude velmi rychlý, v přímé konfrontaci ale způsobuje chvění kolen, ztrátu morálních sil a často nepřekonatelnou touhu sesednout z kola, nechat jej jeho osudu a vydat se klidně napříč hlozím, ale po vrstevnici.“

5. etapa, Cheb - Česká Kubice, červen 2006

Vyčerpávající etapa plná signálků a kousavé havěti. Doplněná bordely a sádrovými trpaslíky. To je myslím vyčerpávající a nic dalšího není potřeba dodávat.

Citát: "Naše strašné trápení ukončil v půl páté ráno Vašek větou: „Nedělejte, že spíte. Balíme a jedem!“ Celou noc jsme se všichni potili do spacáků, z kterých jsme nemohli vystrčit ani kus holé kůže, na kterou se okamžitě vrhaly tiplice rodu mikrokurvy.“

6. etapa, Česká Kubice – Nová Pec, září 2006

Člověk by si řekl Šumava – velké kopce, a ona to byla pohodička po všech těch signálkách v Českém lese. Zároveň nás nadchly dva kanály: schwarzenberský a vchýnicko-tetovský (ten i svým názvem). Původně jsme chtěli jet o něco dále než do Nové Pece, která zrovna není železničním uzlem, ale z Dolního Dvořiště zase nejezdilo nic, co by rozumně bralo kola.

Citát: „Cesta dál byla nádherná jak po cyklistické, tak po estetické stránce. Po dalších asi osmi kilometrech jsme odbočili na silnici do Prášil, kde kdysi mladý cestář žil a kamení tam roztloukal, když silnici spravoval.“

7. etapa, Nová Pec – České Velenice, duben 2007

Jak jsme objeli republiku aneb 2 564 kilometrů v sedle kola

Etapa, ze které se první den odpojil Tomáš, byla celkem pohodová. Po zimě jsme měli abstínák, a proto jsme se do opuštěné krajiny pod Lipnem (geografové prominou) a Novohradských hor těšili. Na konci Novohradských hor nás i po dvou měsících od svého řádění vytrestal hříkáč Kyril, který do místních hotýlků povolal dělníky a my jsme tak museli k dalšímu noclehu jet o pěkný kus dále.

Citát: „Již na 25. km nás čekal třetí světlý okamžik dne (první = snídaně, druhý = chvíli předtím jsme měli oběd): oslava tisíce ujetých kilometrů. Oslavili jsme ho hromadným vyčuráním (dámy vlevo, páni vpravo) a posezením u čokoládových výrobků z dílny nejmenované firmy.“

8. etapa, České Velenice – Břeclav, červenec 2007

Povalečská etapa. Jak jinak to shrnout, když jsme v naprosté rovině ujeli denně méně, než mnohdy v kopcích. Vrcholem byl průjezd Šobesem, kdy po koupání v Dyji a pozdním obědě jsme v půl páté odpoledne neměli v nohách ani 30 kilometrů. A těch 7 kilometrů v jednu odpoledne ve Slavonicích je taky luxusních. Za zmínku stojí, že za letních pařáků jsme spali všechny čtyři noci venku. Abyste si to nevyložili špatně: já jsem hlasoval, aby tohle byla nejlepší etapa ☺

Citát: zatím není zápis, ale předběžně si sem zamlouvám pasáž opěvující chuť rulandského šedého ze Šobesu. Dle internetové stránky, která vína ze šobesu prodává: „potěší svojí bohatostí aromatického i chuťového projevu. Po přivonění můžete najít vůni sušených brusinek a medu. Na jazyku potěší líbivý zbytkový cukr, chuť vyzrálých broskví a dlouhá, čistá dochuť.“ Jo, tady jo...

9. etapa, Břeclav – Huslenky (Vsetín), květen 2008

Kromě nesporného sportovního výkonu byl cykloobjezd vyhledáván kvůli společenskému prvku (rozuměj dobré jídlo, pivo a pokec se spoluobjezdníky v hospodě). Na tuhle etapu ale nebudeme z tohoto pohledu vzpomínat v nejlepším. Žádný z večerů jsme neměli nic pořádného k jídlu (a vrcholilo to tyčinkami).

Citát: „Odměna toho večera se pak skládala z tyčinek a piva v hospodě k večeři (nevařili, jak jinak) a teplou sprchou a peřinkami v oné ubytovně. V hospodě jsme byli chvilku větší vzrůšo než televize, a tak jsme se s Kačenkou dozvěděly, že jsme pěkné baculky a máme sebou velké chlapy, a asi i spoustu jiných zajímavostí, které jsem již stihla zapomenout.“

10. etapa, Huslenky (Vsetín) – Bohumín, srpen 2008 Tady jsme se rozdělili na dvě skupiny. Vedlejší tříčlenná, jela po vydatných deštích a dokonce v předtermínu. Proto se také lišily vrcholy této etapy. Pro Vaška, Michala a Milana to byl výjezd na vrchol se všeříkajícím názvem Bahenec plus noc u fotbalového stadionu v Třinci zakončená legitimováním se, kdežto pro Režné a Misíkovi to bylo ubytování na chatě Režných a ubytovna v Karviné. Další zážitky: horský hřeben u Súlova, krajina kolem Hřčavy a třinecké železárny.

Citát: „Klasická horská hřebenovka. Po cca 2 až 3 km se cyklisté rozdělí do dvou skupin: jedni by rádi jeli jinudy, ale neradi by znovu překonávali výšková převýšení mezi vrcholky a údolím. Druzí, ti by také rádi jeli jinudy, ale setrvávají s očekáváním, jestli druhá část bude stejně slabá jako ta první.“

11. etapa, Bohumín – Lichkov, květen 2009

Další z výběžků. Každý z nich měl něco do sebe, i tento. Krásná krajina téměř bez lidí a místy i bez civilizace (i „hlavní město“ Osoblaha tomu odpovídalo). Po třech rovinných dnech přišly Rychlebské hory, sedla Ramzová a etapa byla zakončena vrcholovou premií nad 1 000 metrů v masívu Kralického Sněžníku. Jediným (pouze mým) mínusem bylo, že díky žaludeční nevolnosti byl mým minietapovým městem i Krnov, kde jsem na rok etapu přerušil.

Citát: „Blížili jsme se do zapomenutého kraje – Osoblažského výběžku. Nerada bych šířila nějaké historicky mylné informace, tak se raději zdržím komentářů. Každopádně zapomenuté městečko s velkým památkem, úzkokolejkou, snad jen panelovými domy a milou paní hostinskou na mě udělalo opravdu silný dojem.“

12. etapa, Lichkov – Trutnov, červenec 2009

Orlické hory zas tak moc nebolely, protože se skládaly z jednoho dokopce, byť táhlého a dlouhého, ale tím jsme od pořádných kopců v podstatě měli pokoj a myšlenkami jsme částečně plánovali poslední etapu přes Krkonoše. Broumovské stěny a Adršpašské skály byly pohodové. Z této etapy pochází můj téměř už legendární defekt: prodřený plášť s koukající duší a spravený Budžindovým škrtidlem.

Citát: „Když jsem to vyždímal, dal jsem do sebe dva vývary a po odmížení brýlí na chvíli spatřil i chrty. Opravdu jen na chvíli, jen co dojdám se totiž zvedají a cesta pokračuje dál. To, že se začátkem cesty začíná i pršet, už asi nikoho nepřekvapí. Už ani nás ne. Ale co by někoho překvapit mohlo a nás taky překvapilo, byla ta kroupa. A nebyla sama, bylo jich víc. Mraky. I chrty to překvapilo. A dokonce zastavili.“

13. etapa, Trutnov – Kořenov (Jizerka), červen 2010

Na rozdíl od Tour de France, kde se poslední etapa jede po rovině do Paříže, byla tato etapa královská. Pro znalce příkládám výčet pořádných kopců: Pomezní boudy, Výrovka, Strážné → Pláně, Horní Mísečky, Dvoračky. Náročné, ale s krásnými výhledy. Počasí se ale vydařilo, a posledních cca 40 kilometrů ve slavnostním oděvu dalo celému objezdu slavnostní punc.

Jak jsme objeli republiku aneb 2 564 kilometrů v sedle kola

Citát: zatím autor nedodal

Závěrečná rozlučka s objezdem proběhla okamžitě po objezdu v jizerskohorské osadě Jizerka, kde se slavilo, jedlo, pilo a ... hlasovalo. Takže zápis doplňuji výsledky hlasování o „bestof“ objezdu. V jednotlivých kategoriích vyhrálo:

- > Nej...horší etapa: číslo 5 (Český Les - komáři, mušky a signálky)
- > Nej...lepší etapa: číslo 11 (javornický a osoblažský výběžek – odlehlá krajina a výjezd až ke Kralickému Sněžníku)
- > Nej...lepší nocleh: Mikulášovice (kouzlo okamžiku – ubytování jako takové nic moc, ale po deštivém dni jsme dostali velkou večeři a především ráno nezapomenutelnou snídani)
- > Nej...horší kopec: bezejmenná signálka (poraženy zůstaly například i kopce Výrovka, Dyleň, Čerchov nebo Klínovec)
- > Nej...lepší hláška: „...podle těch vašich pravidel...“ (to jsme slyšeli na každé etapě tak desetkrát)
- > Nej...zajímavější defekt: Milanův prodřený plášť

Také jsme si poprvé oblékli modrá trička (ženy světle, muži tmavě, vedoucí světlo-tmavě), která byla přichystána speciálně pro tuto příležitost. Čtyři červnoví oslavenci si zasoutěžili ve sfoukávání svíček a snědli za pomoci ostatních většinu slaného dortu.

Oslava byla zakončena nedělní procházkou směrem na Smědavu, zakončená obědem opět na Jizerce a po obědovým pořádaným rozjezdem.

A co bude další projekt? Už o tom přemýšlíme. Asi začneme něčím jednodušším jako je třeba cykloobjezd Světa. Míneho rybníka Světa :-)

Milan Barták Trasa 20